

پیاده سازی سفارشی سازی انبوه در مدیریت پروژه های صنعت مسکن

رضا شیخ انصاری^{۱*}، ایمان شیخ انصاری^۲

۱- دانشجوی کارشناس ارشد مدیریت پروژه و ساخت دانشگاه آزاداسلامی واحد یادگار امام (ره) شهر ری ، rshikh12@gmail.com

۲- کارشناس ارشد انرژی و معماری ، دانشگاه پارس ، imansheikhansari@gmail.com

چکیده

افزایش شدید هزینه های انرژی در کنار افزایش تنوع اجتماعی و اقتصادی تقاضا را برای ایجاد مسکن هایی مقرون به صرفه تر و قابل تنظیم تر بیشتر می کند. هنگامی که مفهوم توسعه پایدار معرفی شد، مفهوم سفارشی سازی انبوه برای ارائه محصول یا خدمت مطابق با خواسته هر مشتری، درحالی که با هزینه کم حاصل شده باشد شکل گرفت. سفارشی سازی انبوه می تواند به عنوان یکی از رویکردهایی که به دنبال پاسخ به نیاز مصرف کننده نهایی در کنار توجه به مسائل صنعتی و اقتصادی است، مورد توجه قرار گیرد. این دانش برای تحویل خانه های ارزان با کیفیت که در آن سطح عملکرد در محدودیت های اقتصادی کاربران نهایی تعیین می شود، ضروری است. این رویکرد امروزه در دنیا در حال گذر از یک مرحله آزمایشی به یک راهکار مقیاس پذیر و پایدار است. به طور کلی سفارشی سازی در مراحل طراحی، تهیه و تدارکات، ساخت و تولید، مونتاژ و نهایی سازی، تحویل و بهره برداری و نگهداری قابل بررسی است.

واژه های کلیدی: سفارشی سازی، تولید انبوه، سفارشی سازی انبوه، صنعت ساختمان، مدیریت پروژه و ساخت

۱- مقدمه

"سفارشی سازی انبوه" یک اصطلاح است برای چگونگی ترکیب تولید انبوه و سفارشی سازی است. توانایی سفارشی سازی انبوه به عنوان یک فن آوری در سال ۱۹۷۰ توسط آلون تافلر در کتاب " شوک آینده " پیش بینی شده بود. تافلر همچنین نشان داده بود شرکت ها تغییرات گسترده ای در خواسته ها و نیازهای فردی مشتریان کشف کرده و خطوط تولید خود را با آنها سازگار کرده اند. با توجه به توضیح او، دو عامل اقتصادی تسهیل گر این روند بوده اند: اول، مصرف کنندگان پول بیشتری برای به دست آوردن خواسته های خود دارند؛ و دوم وقتی ابزار فناوری پیچیده تر می شود هزینه ایجاد تغییرات کاهش می یابد. باین حال، تافلر تأکید کرده که عامل دوم مهم تر است. او اضافه می کند که این تنها یک فناوری اولیه است که استاندارد را تحمیل می کند. علاوه بر این، میزان پیشرفت فناوری در صنعت ساخت و ساز مسکن، به مراتب کمتر از سایر صنایع در دوران پس از جنگ یا حتی امروز است. تافلر اشاره کرد که ساخت و ساز صنعتی به سختی به سطح تولید انبوه رسید. [۱]

در سال ۱۹۲۲ گروه پیوس و میر به کار بر بلوک های ساختمانی اسباب بازی در مقیاس کلان پرداختند. بنا بود نتیجه کار تولید عناصر استاندارد باشد که جهت ساخت ماشین هایی برای زندگی بسیار متراکم از آنها استفاده شود. با وجود اینکه واحدها از مدول های استاندارد ساخته می شدند گمان می رفت احتمالات بسیاری در ترتیب قرارگیری عناصر مطرح باشد و وجه کلی کار را نیز از تنوع برخوردار کند. گروه پیوس پروژه را این گونه توصیف می کرد: یک سری بلوک ساختمانی اسباب بازی بسیار بزرگ تر از حد معمول که با استفاده از آنها بسته به تعداد ساکنین و احتیاجاتشان انواع مختلفی از ماشین ها برای زندگی را می توان مونتاژ کرد. این پروژه به دلیل محدودیت های مالی هرگز عملی نشد اما خانه آم هورن به عنوان نمونه ساخته شده این مفهوم توسط یکی از دانشجویان گروه پیوس است. [۲]